

hrvatskoga književnoga jezika nalazimo i razliku *poštòvânje* (glagolska radnja) i *poštovânje* (pozdrav), ali je ovdje korisno dodati da je glagol *poštovati* dvovidan.

Stjepan Sekereš

JOŠ JEDNOM OKO AKCENTA RIJEČI SCENA

Pišući proljetos o akcentu riječi *scena* (*Jezik* 31 /1984/, str. 136 i d.), koja se sve češće čuje, osobito preko naše RTV-mreže, pa čak tu i tamo i nalazi u rječnicima s krivim akcentom *scèna* mjesto *scéna* (prema starijem, i danas „dalmatinskom” *scéna*), nisam u prvi mah imao pri ruci beogradskoga *Rečnika stranih reči i izraza* prof. R. Aleksića (Beograd 1978 i 1982²), a poslije, kad sam stvar već završio, nisam ga više ni tražio misleći da će u njemu, kao i u Klaića i u većini dvojezičnih rječnika, i zagrebačkih i beogradskih, biti pravilan akcent *scéna*. Neka mi u tom smislu čitaoci časopisa oprostite za bibliografski propust. Ali kad mi je prije nekoliko dana stigao iz Beograda taj rječnik, nisam se baš ni začudio našavši u njemu upravo inkriminirani akcent *scèna*, i to samo takav. A nisam se začudio ne samo stoga što se na taj način opravdala moja sumnja, koju u navedenom članku nisam iz opreza bio ni dorekao, tj. da nedosljedni akcent *à la française* potječe iz Beograda, i to vjerojatno iz tamošnjih kazališnih odnosno pozorišnih krugova između dva rata, nego i zato što se tako još jednom pokazalo kako je u nas akcent stranih riječi podvodno tlo na kojem mogu zaglibiti i sami jezični stručnjaci. Ako bi tko takvu pojavu htio pravdati time što se dotična jezična pojava, u našem slučaju

afektirani akcent, zaista i govori, trebalo bi mu odgovoriti da se na području jezične prakse štošta, ili čak koješta govori i sluša, ali da za književnojezičnu upotrebu, tzv. *bon usage*, valja između postojećih mogućnosti birati onu koja je sa stanovišta jezičnoga sistema i njegovih pod-sistema pravilnija. To bi napose bila dužnost i rječnikâ stranih riječi, koji strani leksik, tako reći, stavljaju u jezični promet.

Na svaki način, žarište je zračenja akcenatske novosti *scèna* u samom centru zemlje, odakle onda i njegova raširenost prije svega u RTV-mreži.

No kako naši Klaići u gotovo općem koncertu mjerodavnih priručnika imaju *scéna*, a Aleksić *scèna*, ispalo bi da je prvo „hrvatski”, a drugo „srpski”. U stvari, radi se o nečemu drugom: jedan je akcent u sistemu, a drugi izvan njega, jedan analogan, a drugi anomalan, ili čisto i bistro: jedan pravilan, a drugi nepravilan. I u tome je čitava stvar.

Miroslav Kravar

O NOVOM TEMELJU NAGLASNE NORME

U Istarskoj nakladi u Puli izašla je 1984. godine knjiga dr. Stjepana Vukušića pod naslovom Nacrt hrvatske naglasne norme na osnovi zapadnog dijalekta. Valja napomenuti da to nije sustavan nacrt hrvatske naglasne norme, nego su to zapravo skupljeni članci S. Vukušića, od kojih su tri izašla u Jeziku (petina knjige) pa nisu zastupljena ni sva područja naglasne problematike, npr. nema gotovo ništa o imenicama ž. roda, jednim se dijelom o normi govori posredno, preko prikaza naglasaka pojedinih govora, ima i članaka pisanih s povijesnoga gledišta,